Inger Haugen gjorde en reise til Guatemala. "Tilfeldighetene" gjorde at hun kom i lære hos mayapresten José og kom hjem som Mayaprest. "Min Mayakalender" er boken om reisen, læretiden og Mayakalenderen, slik hun kom til å lære den.

-Jeg hadde i utgangspunktet ikke tanker om noen åndelig reise, men etter en tid dukket det opp et mønster, og til slutt så jeg at jeg var begynt å gå Mayaveien, forteller hun i boken.

I utgangspunktet var dette ikke en pilgrimsreise til en gammel kultur. For hun var utsendt fra en Latin-Amerika-gruppe i Bergen som observatør til en fredsprosess i dette landet etter at en 36 år lang borgerkrig var over.

-Jeg har så lenge jeg kan huske, vært opptatt av myter og gammel historie. Dette viste seg etter hvert i det arbeidet jeg gjorde som kunstner. Skulpturer inspirert av runer og de gamle norrøne gudene, og pyramidene med sine mystiske krefter resulterte i utstillinger.

Lysten og behovet for å oppleve pyramider på nært hold kunne ført meg til Egypt, men det var ikke dit jeg følte suget. Sør- eller Mellom-Amerika var det som dro, skriver hun.

-Så var det som om jeg ble fanget opp av skjebnetråder, noen vil kalle det tilfeldigheter, og det videre hendelsesforløpet, som førte meg akkurat til Guatemala, var som en bok der hver side fulgte naturlig på den neste.

Det eneste kravet for å være observatør var at en skulle kunne snakke spansk. Det kunne jeg ikke...men reiste av gårde tre måneder før tjenesten skulle begynne for å lære språket.

Ikke forsto jeg da hva reisen skulle innebære ... men jeg var sikker på at dette var hva jeg skulle gjøre, skriver hun i boka.

Guatemala kalles landet "med evig vår". Da hun kom dit var fikk hun en opplevelse at av hun hadde vært der før og at det var en bestemt hensikt med at hun var kommet hit "igjen". Mens hun lærer seg spansk i landet største by Quetzaltenango,

bor hun hos en verskapsfamilie som viser seg å være mayaindianere.

En søndag blir hun med Abuela, bestemor i hvertskapsfamilien til en kirke. Den dagen kom hun i kontakt med to side ved det åndelige livet, utenom katolisisme i landet, nemlig den evangeliske kirken og mayatradisjonene. Det viser seg nemlig at kirken var en evangelisk kirke, finansiert fra USA,

- Her er det laget i stand en stor gryte med kjøttsuppe som menigheten skal få etter møtet, og dette er ikke hverdagskost for den vanlige mayafamilie. Foran på podiet er det fullt band med el-anlegg og store høytalere Det jeg da observerer er at disse menighetene forlanger at mayaene skal ta avstand fra alt det gamle. Også sine drakter. Selv gjennom 500 år med katolsk påvirkning har mye av den gamle kulturen overlevd. Nå er det fare for at påvirkningen utenfra blir så sterk at dette endrer seg raskt, observerer hun.

- Av respekt for Aubuela er jeg til stede på noe av møtet ... Så blir det for mye for meg. Jeg velger å gå en tur videre oppover i åsen for å se meg om.

Jeg finner en sti som snor seg oppover mellom maisåkrene de de nå holder på å høste, går forbi enkle gårdshus med høner og griser som roter rundt etter mat, og endelig er jeg helt alene i stillheten denne søndags formiddagern.

Så ser jeg en mindre sti som tar av fra den jeg går på, og på en innskytelse velger jeg denne. Den ender i en liten, ryddet plass som ligger på en hylle i åssiden. Her er det satt opp et kors med fire like armer. Ved dette korset er det en mørk sirkel med tydelige tegn etter et bål. Dette er alt jer ser. Jeg vet ikke hva det er, men det ser ut som et offersted, og det gjør inntrykk på meg. Jeg setter meg ned og lar solen varme meg og tankene vandrer til hva som skal møte mer her i landet i månedene fremover.

Det møte med mayakorset hører med på reisen inn i mayatradisjonene. I denne boken beskriver hun den indre og ytre reisen, innvielsene og alle de andre erfaringene som hun trengte for å bli Mayaprest, Samt naturligvis, hun gir oss lesere en innføring i Mayakalenderen slik hun fikk lære den i en liten landsby i Guatemala.

ailo gaup

Se: http://trebjorner.net/

http://sjaman.com/content/view/48/1/